

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutiones Morales

In Quibus Vnivers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

27. De officio & potestate Legati Apostolici.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

dicit: si contritionis, & poenitentia igna praesentent, debere ei absolutionis beneficium impendi ab eo, a quo viuis absolendus foret. Tertio dicit: haeredes ipsius ad satisfaciendum pro ipso: si monitione praemissa noluerint id facere, ditricione Ecclesiastica esse cogendos.

Dices: superiori questione diximus, non posse mortuos excommunicari, ergo non possunt mortui absolui ab excommunicatione, quia absolvere, sicut ligare, est actus iurisdictionis: atqui Ecclesia in mortuos iurisdictionem non habet. Respondeo, excommunicationem absolui post mortem ab Ecclesia, vt ei Ecclesiastica sepultura concedatur, & viuis suffragiis ipsum adiuent. Aliud est, Ecclesiam vinculo, quo viuus ligauit, post mortem solueri: aliud vero est quempiam excommunicationis vinculo ligare. Ad primum enim solum sufficit, vt Ecclesia mortuo Ecclesiasticam concedat sepulturam. Item sufficit, vt viui liberi sint ad pecces, & Missarum sacrificia pro ipso offerenda: hoc enim facit Ecclesia cum mortuum excommunicationis vinculo soluit: adfert enim vinculum quo viuus obstrinxerat, hoc est, concedit viuis, vt cum mortuo communicent: at vero quia crimina morte finiuntur, & extinguuntur, nequeunt mortui excommunicari: nam crimen quod quis in vita patrauit, propter quod posset viuus excommunicari, cum ipsa vita extinctum est.

Quarto quaeritur, An Papa, vel Ecclesia possit Indulgentias quas vocant, mortuis concedere: Ratio dubitandi est, quia indulgentiam concedere, est actus iurisdictionis, vt constat ex c. quod autem de poenit. & remiss. sed in mortuos, vt saepe dictum est, Ecclesia vel Papa non habet iurisdictionem. Dicendum est, reuera ecclesiam viuis indulgentias largiri in modum absolutionis, absoluit enim eos a poenis peccato debitae, quamuis absolueno soluat, & satisficiat pro ipsis ex thesauro ecclesiae, qui constat ex meritis Christi, & sanctorum, vt habetur in Clem. vniuersus de poenit. & remiss. vnde non gratis dimittit ecclesia viuis peccatorum poenas, sed dimittit soluendo partim, & satisfaciendo pro ipsis: at mortuis non concedit indulgentias ecclesiae, vel Papa in modum absolutionis, quia sunt extra ecclesiae iurisdictionem, sed in modum suffragii: soluit enim, & satisficit pro mortuis ex thesauro ecclesiae. Quemadmodum enim viui suffragantur mortuis, pro ipsis, vel nomine ipsorum, Missarum sacrificiis, vel precibus oblati, vel elemosynis datis, vel ieiuniis susceptis, denique quibuslibet aliis piis operibus nomine mortuorum factis: sic etiam ecclesia, vel Papa mortuis suffragatur, soluendo, & satisfaciendo pro ipsis ex thesauro ecclesiae, cuius administrationem, & dispensationem generalem habet Roman. Pont.

Quinto quaeritur, An cum Papa, vel ecclesia in modum suffragii indulgentias in mortuos confert, certa lege ac firma prosint illis, ita vt ex certa lege Deus eas acceptas, & gratas habeat? Sotus in 4. distincti 21 q. 1. art. 3. sic ait: Indulgentia quae conferuntur defunctis, scilicet per modum suffragii, non tam infallibili certitudine prosunt defunctis, quam viuis. sed subiungit statim: Magis autem piuum est oppositum sentire: nam parem auctoritatem Deo ecclesia tribuit applicandi thesaurum per modum suffragii defunctis, & per modum absolutionis viuis, sicut offerre sacrificia pro viuis, & defunctis.

Abque vlllo dubio dicendum, prodesse defunctis indulgentias in modum suffragii ex certa, & firma lege. Nam nihil profecto est, quod impediatur, quia mortui, in quos conferuntur, sunt Dei gratia, & charitate praediti, & ecclesia quae eas confert, Dei gratiam habet. Item conferre indulgentias mortuis in modum suffragii, est soluere, & satisficere pro ipsis ex thesauro ecclesiae: sed Petro generatim est dictum à Christo Domino: Quicquid ligaueris, & solueris super terram, erit ligatum, & solutum in caelis. Ergo, sicut indulgentiae concessae viuis, certa & firma lege Christi prosunt illis in modum absolutionis, sic etiam indulgentiae datae mortuis, prosunt illis in modum suffragii eadem Christi Domini lege certa & firma.

CAP. XXVII.

De officio & potestate Legati Apostolici.

Exat in iure Canonico titulus de officio Legati. Andreas Barbatius Siculus Tractatum edidit de hac re: auctorem itidem Nicolaus Boerius Gunditalius quoque Villadiego scripsit de officio, & potestate Legati à Latere: denique Andreas Gambarus de eodem argumento reliquit longissimum Tractatum in decem libros distributum. Summissi à vt Siluest. in verb. Delegatus, q. 10. Angel. in verbo Legatus. Astensis in sum. lib. 6. tit. 4.

Primo quaeritur, Quot sint genera Legatorum Pontificiorum: Glossa in cap. 1. De officio Legati, in sententia, tria ponit. Alia tamen Glossa in c. Excommunicatis, eod. tit. duo tantum genera recenset: sed secundum genus in alia duobus membra disperit. Reuera ex illo cap. 1. & c. Excommunicatis, tria Legatorum Apostolicorum genera colliguntur: Alii enim sunt, qui dicuntur Legati à Latere; Alii vero, Nuntii Apostolici, sive Missi. Legati à Latere dicuntur Cardinales, quos Romanus Pontifex ex Vrbe, & Curia Romana mittit, vel ad certam Prouinciam administrandam, vel ad negotia cum Regibus, Principibus, aut cum aliqua Republica tractanda. Qui ideo dicuntur Legati à Latere, quoniam quasi à Latere Pontificis, cui assititur, mitti solent. In Concilio Sardicensi Can. 7. dicitur: Quod si is, qui rogat causam suam iterum audiri, deprecatione sua mouerit episcopum Romanum, vt à Latere suo Presbyterum mittat, erit in potestate episcopi, quid velit, & quid assimet.

Legati Nati dicuntur Antistites, qui ratione Ecclesiarum, quibus praesunt, Legati Apostolici munus, & officium habent: & ideo Nati dicuntur, quia statim vt Ecclesiae suis praeficiuntur & creantur Praefules, id munus & officium nanciscuntur: qui pro varietate regionum, vel Prouinciarum varii sunt. In Anglia Legatus Natus est Archiepiscopus Cantuariensis, de quo in capite 1. de officio Legati. Scipit. penultim. de filiis Presbyti. Talem etiam se esse in Anglia, profiteretur Archiepiscopus Eboracensis de quo in cap. 1. de appellat. In Francia Legatus Natus est Archiepiscopus Rhem. cuius est Regem vt gere. de quo in cap. Per venerabilem, & varum, qui filii sunt legumini. In Aquitania superiori Archiepiscopus Bituricensis, de quo in cap. vlt. de Maior. & obed. & c. exposuit. de dilacionib. In Aquitania inferiori Archiepiscopus Burdigalen. In Viennensi Prouincia, Archiepiscopus Viennensis: In Lugdunensi Archiepiscopus Lugdunensis, de quibus in c. nouit. de officio Legati.

Temporibus Bonifacii I. & Gregorii I. Arelatenis Episcopus fuit in sua Prouincia Legatus Apostolicus, ac proinde à Romano Pontifice pallium accipere consuevit, c. in Galliarum, 25. quest. 11. cap. Arnaldus 8. quest. 3. In Polonia Gnesiensis Archiepiscopus: in Hungaria Strigonenensis: in Alemania olim erat Magdeburgensis. Sed quia haereticus fuit, nunc est Salsburgensis: in Hispania est Toletanus: in Scotia, Archiepiscopus S. Andree: in Africa erat olim Carthagenensis; hi omnes in suis Prouinciis tanquam Primates erant, & à Romano Pontifice pallium, & potestatem habebant, vt Legati Apostolici munere & officio fungerentur.

Nuntii sive Missi Apostolici communi vocabulo dicuntur qui Cardinales non sunt, sed Antistites missi à Pontifice ad Reges, vel Principes, vel aliquam Rem publicam, duabus de causis, vel ad negotia aliqua agenda, & expedienda, vel vt tanquam Apostolici iudices delegati certas aliquas causas in ipsorum Principum Curias cognoscere, & iudicare possint.

Secundo quaeritur, An Legatus à Latere debeat esse Cardinalis: Glossa in capite 1. de officio Legati, in verb. Legationes ait, Cardinales dici, Legatos à Latere. Glossa tamen vltim. dicit, eos, qui à Latere Papae mittuntur, etiam si Cardinales non sint, appellari Legatos à Latere. Sed in cap. excommunicatis, eodem tit. variis de hac questione sententias recitat, tandem Glossa concludit, solos Cardinales cum mittuntur à Papa, dici Legatos à Latere. Idem quoque tra-

dit in cap. *Dilectis, de filiis Presby. & hæc est opinio communi consensu recepta. Certe in cap. Officii, de offic. Legati in sexto, postquam Innocentius IV. Duo legatorum genera recensuit, videlicet eorum, qui Nati dicuntur, quos nullo modo conferendi Beneficia potestatem habere, nisi specialiter mandatum acceperint: subiunxit hæc verba: [Quod in fratribus nostris legatione fungentibus volumus obseruari: quia sicut honoris prerogativa lætantur, sic eos auctoritate fungi volumus ampliori.] Vbi Glossa annotat, in verbo *fratribus nostris*, cum Papa promissive de Cardinalibus loquitur, vocat eos fratres: cum specificatione de Cardinalibus Episcopis loquitur, eos etiam vocat fratres; cæteros vero Cardinales, scilicet Presbyteros & Diaconos, appellat filios. In Concilio Sardicensi Canone 7. in illis verbis: (*ut à Latere suo Presbyterium mittat*) nonnulli intelligunt Episcopum Cardinalem: alii Presbyterum Cardinalem; alii vero simpliciter, Presbyterum Romanum; nimirum unum aliquem ex his qui Romano Pontifici inferantur.*

Tertio quaeritur, An simplici appellatione Legati intelligantur tria prædicta Legatorum genera? Respondet Glossa in c. *Statutum, in verbo à sede Apostolica de rescript. in sexto, & c. Prælegium, de verb. signif. eodem lib. intelligi: nam vox legati communis est Legatis à Latere, Natis, & Missis. Vnde si quis à Romano Pontifice ad aliquam Prouinciam administrandam, cum amplissima facultate Legati mittatur, quamvis Cardinalis non sit, potest se Legatum appellare. Oppositum tamen, teste Villadiego, *Tractatu de Legato, questione tertio*, nonnulli tradiderunt.*

Quarto quaeritur, An si quis à Romano Pontifice mittatur Legatus ad aliquod regnum, puta Franciam, Hispaniam, Poloniam, Scotiam, eo ipso Legati potestatem habeat in omnibus Prouincijs Regi subiectis? Villadiego in *tractatu citato, questio 4. ait* solum habere in his Prouincijs, quæ in eo Regno tanquam partes continentur: ac proinde non in his, quæ licet in Regno ditone, & potestate sint, Regi tamen partes non sunt. Nam ex c. *Novit, de offic. Legati*, colligi videtur, Prouincias Viennensem, Lugdunensem, Bituninam, in Regno Franciæ non contineri, & tamen Francorum Regi parent. Quare, inquit ille, merito in *litteris Pontificijs Legato dari solitis, apponi consueverunt hæc verba: Destinamus te Legatum ad Regnum Franciæ & adiacentes ei Prouincias*. Et nomine adiacentium Prouinciarum significatur eæ Prouinciæ, quæ Regno accesserunt iure, conquestu, vel statuto: non tamen quas adeptus est Rex testamento alicuius, vel ab intestato, tanquam sanguineus cæteris propinquior, vel donatione personæ Regis non Regiæ dignitati facta.

Quid si Rex sibi iure belli Prouincias subiecerit? Respondet, eas Prouincias ad Regnum pertinere: nam Regno, non personæ Regi adiunctæ sunt. Idem iuris est de Insulis Regno vicinis, & ei adherentibus. *Gambarius de officio Legati lib. 1. c. 1. num. 24.* Multæ Prouinciæ in ditone, & potestate Regum sunt, quæ tamen Regni partes non habent, siue remotæ illæ sint, siue propinquæ, eo quod non eisdem moribus, legibus, & Maiorum institutis gubernantur, vt exempli gratia: in Hispania regno Castellæ non continentur Arragonensis, Valentia, & Catalonensis Prouinciæ.

Sed quid si legatus ad vnâ Prouinciam mittatur, & postea auctoritate regis, vel principis ea in duas Prouincias diuiditur: Numquid is legatus in vtranque potestatem habebit? Profecto habebit: alioqui enim auctoritate regis, vel Principis Pontificia potestas dato Legato minueretur. *Gamb. libr. 1. cap. 1. numer. 26. de offic. Legati.*

Quæres, An legatus ad multas Prouincias missus, possit in earum vnâ alterius causas, & negotia expedire? Respondet distinguendo: Aut ea negotia, & causæ sunt voluntariæ iurisdictionis, aut contentiosæ. Si voluntariæ, potest, sine dubio expedire, quoniam talia extra Prouinciam olim pertractare poterat Proconsul, vt habetur in l. 2. ff. de offic. Proconsul. sed legatus Proconsuli æquiparatur, vt dicitur in cap. 2. de offic. Legati in sexto. Si contentiosæ iurisdictionis sint, negat Andreas Barbatius, ea posse legatum extra Prouinciam obire, & exequi, quia nemo potest extra Prouinciam inuitus ad iudicium trahi. c. *Neminem. 3. quest. 6.* Sed verius oppositum est quod tradidit Villadiego in *quest. 5.* quod probat ex c. *Olim de iniurijs, & cap. ult. de iudic. vbi* communis est sententia, coram delegato à Romano Pontifice posse quempiam extra Prouinciam sisti in iudicio. Nam quomuis quis inuitus trahi ad iudicium nequeat: vbi tamen princeps id voluerit potest: cum tantum in hac parte iuri communi, non naturali, aut diuino deroget. Legatum ad plures Prouincias mittit, eo ipso tacite id iuris, & potestatis concedit, vt in vna Prouincia alterius negotia expedite queat.

Quinto quaeritur, Quod sit legati munus, & officium: in c. *Legatus, de offic. Legati in sexto*, sic habetur: *Legatus quibus in certis Prouincijs committitur Legationis officium, vt ibidem euellat, & dissipet, adficient, & plantent Prouinciarum sibi commissarum ad instar Proconsulum, cæterorumque Præsulum, quibus certâ sunt decreta Prouincia moderanda Ordinarios reputantes Sic ibi.*

Si quartas, An Legati iurisdicção sit ordinaria, an delegata? respondeo esse ordinariam: nam in cap. *Legatus citato*, Legati dicuntur esse ordinarii, non delegati, vt olim quoque Proconsules & Præsides erant ordinarii. Nec obstat, quod Prouincia dicitur committi Legato, nam verbum, committendi, idem significat aliquando quod verbum decernendi, & destinandi.

Sexto quaeritur, Quidnam Legatus possit antequam sit in Prouinciam sibi decretam ingressus? Respondet Legatum, vt dixi, Proconsuli æquiparari, vnde consequens est, vt id possit, quod olim Proconsul poterat antequam in Prouinciam ingressus. Porro in l. *vero ff. de offic. Proconsul. ita* habetur: *Proconsul ubique Proconsularia insignia habet, statim atque Urbem egressus est. Potestatem autem non exercet, nisi in ea Prouincia solum, qua ei decreta est*. Et in l. *proxime sequenti* dicitur: *Ombes Proconsules statim quam Urbem egressi fuerint, habent iurisdictionem, non tamen contentiosam, sed voluntariam. Vt, ecce manus mitti apud eos possunt tam liberi quam serui, & adoptiones fieri*. Sic ibi. Ex quo fit, vt Legatus Apostolicus cum primum Urbis portam egreditur, insignibus Legatorum propriis vti possit, videlicet, vestibus rubris, equo albo, freno, & calcearibus aureis, *Gamba. de offic. Legati lib. 1. cap. 1.*

Dubium tamen est, Numquid præcipere queat, vt quis ante ipsum Crucis signum erectum per vias deferat? Negat Villadiego *tract. prædicto, quest. 5. num. 7.* id posse antequam in Prouinciam sibi destinatam perueniat: sicut nec id facere valet, postquam est Prouinciam egressus, Legatione finita.

Septimo quaeritur, Quid facere debeat Legatus cum in suam Prouinciam ingreditur? Sciendum est, olim Proconsules cum in Prouinciam sibi decretam ingrediebantur, quædam facere consueverunt. Vnde in l. *Obseruare, ff. de offic. Proconsul. ita* legitur: *Seruare autem Proconsulem oportet, ne in hospitio præbendis oneret Prouinciam: & antequam fines sibi decretæ ingressus sit, edictum debet de aduentu suo mittere continens commendationem aliquam sui, si qua ei familiaritas sit cum Prouincialibus, vel coniunctio. & maxime recusantibus publice, vel priuatim ei occurrant. Esse enim conueniens, vt vnusquisque in sua eum patria excipiat. Recte autem & ordine faciet, si edictum decessoris sui miserit, significatque, qua die fines sit ingressurus. Plerumque enim incerta & opinata turbant Prouinciales. Ingressurum etiam hoc obseruare oportet, vt per eam portam Prouinciam ingreditur, per quam ingredi moris est: & in eam etiam primum ciuitatem veniat, vel applicet, in quam cæteri consueverunt. Magni enim faciunt Prouinciales seruari sibi consuetudinem istam, & huiusmodi prerogatiuas. Sic ibi. Vnde Legatus Apostolicus per viam, & portam ingredi*

debet,

debet, per quam ceteri Legati ingredi soliti sunt, alioqui enim si per insolita loca ingrederetur, facile à provincialibus contemneretur. Fertur quidam Legatus Pontificius Bononiam intrasse per infuetam viam portam, & propterea deorsum à toto populo est. Eum Bononienfes auerfis vultibus exceperunt, negantes eum esse Legatum, quod per consuetum locum non ingrederetur. *Gambar. libr. 1. de offi. Legati, cap. 3. num. 3.*

Ingressus in provinciam Legatus solitas caeremonias seruare debet. *Id est in aliqua. ff. de offi. Proconsul. eum ingredientem Clerus, & populi solemnibus supplicatione, & pompa excipiunt. Gambar. loco citato num. 5. & Archiepiscopi, episcopi, & Legati alii minores Crucis signum, quod ante ipsos deferri solet, deponunt, cap. Antiqua. de priuileg. & nonquam Legatus hospitium ingrediatur, diuertit ad Cathedralis ecclesiam si ibi fuerit, alioqui ad principalem quae est in eo loco, in quem ingreditur, vt habet communis opinio in cap. statum. de Maior. & obed. Gamba. loco citato num. 8. & 9. Populo quoque solemniter consueto bona, & fausta precatur. Gamba. loco citato.*

Dubiae quaestio est, An Legatus impensas, & sumptus suo iure exigere queat, non solum à provincialibus, sed etiam ab his, per quorum loca extra provinciam pertransit? *Panormitanus in cap. cum instantia de censib. affirmat, cum posse exigere, quoniam ab his quoque sumptus Apostolico Legato debentur. Si quaeras, An possit Legatus homines secum ducere? Potest, si iusta subscit causa ad sui custodiam, l. nam ad salutem, §. vlt. ff. de officio Praefecti vigili. vbi Baldus idem dicit de episcopo. sic Gamba. loco citato, num. 11.*

Ingressus provinciam, & à Provincialibus exceptus, antequam suam potestatem exerceat debet publice ostendere, vt colligitur ex c. Nobilissimus, dist. 93. & c. Lectus, dist. 63. Legationis officium sibi esse mandatum, & datam sibi esse facultatem, ac potestatem in ea provincia.

Octauo quaeritur, An Legato Apostolico, si fuerit Cardinalis, fides habenda sit, dicenti se esse Legatum: etiam si litteras non exhibeat suae Legationis testes. *Andreas Barbarius tract. de Legato, quest. 1. asserit non esse credendum Legato, etiam Cardinali, nisi litteras, & facultates in eis sibi concessas proferat, & ostendat. Couarruias in Pract. questio. 10. cap. 35. num. 4. testatur, apud Hispanos, sicut etiam apud Gallos potestatem Legato, vel Nuntio Apostolico datam in supremo Regio Praetorio, siue adiutorio recognosci, discuti, & examinari, vt admoneant queant ipsi Legati, & Nuntii Apostolici: quibus facultatibus uti, & quando, & quomodo ius commune relaxare possint, aut debeant, ne quid concedant, quod communi regni bono nocere queat, aut quod aliquos populos Regi subiectos offendat. Nam cum Legati, vel Nuntii sint externi, ignorant quid in regno concedere, aut denegare debeant, & facile potentium precibus succumbunt, & sic decipiuntur. Ceterum communi iuris Canonici interpretum sententia receptum est, fidem habendam esse Cardinali simpliciter asserenti, se esse Legatum Apostolicum viuae vocis oraculo factum, aut se litteras Apostolicas amississe. Lopus, Ioannes Andreas, Calderinus, Abbas, Ancharanus, Dominicus, Bartolus, & alii, quos citant & sequuntur Felinus, Villadiegus, & Andreas Gambarus. Sed hoc locum tantum habere testantur in his, in quibus dixerit Legatus se facultatem consuetam ei iuri communi consentaneam viuae vocis oraculo à Romano Pontifice accepisse. Vnde si Legatus profiteatur, datam sibi esse facultatem maiorem solita, & maiorem ea, quae iure communi Legato conuenit, tunc ei non creditur, nisi litteras proferat. Si item dixerit Legatus, se facultatem accepisse, quae tamen est cum damno Regis, vel alicuius alterius, vel cum offensione aliorum, ei non creditur nisi litteras exhibeat. *Siluest. verbo delegatus, quest. 10. ex cap. Lectus, d. 63. & l. 1. C. de mandat. principum. Vt si ea facultas deroget iuri patronatus, quod Reges, vel alii primarii viri, aut etiam alii priuari**

homines laici habent ex fundatione, & dedicatione, vel donatione ecclesiarum.

Quaeres, An sit Legato Cardinali credendum, dicenti, se alias quoque facultates accepisse, praeter eas, quas litteris expressas ostendit? *Respondeo ex praedictis, non esse credendum, si fateatur, eas vel esse maiores consuetas, vel praeter eas, quae legitime iure communi conueniant, vel si eiusmodi facultates derogent iuri alicuius. Quaeres etiam, An sit credendum Cardinali Legato in omnibus, si nouus sit, & bonae alioqui existimationis, ac nominis, ita vt verisimile sit ipsum vera dicere; cum tamen dicat se multa posse speciatim à Papa viuae vocis oraculo concessa? *Respondeo, non esse credendum sine litteris Pontificis si facultates fuerint insolitae, aut contra, vel praeter eas, quas Legati iure communi habent: quia non creditur Romani Pontifici concedere vel insolita, vel quae nocent aliis, vel quae aliorum iuri, ac potestati derogant.**

Nono quaeritur, An quae gesserit is, qui pro Legato Apostolico publice habetur, quamuis reuera non sit, tanquam rata, & firma subsistant? *Respondeo, subsistere, dummodo communi populi errore Legatus Apostolicus censetur. Ita communis opinio: quae reuera colligitur ex l. Barbarius, ff. de offic. Praetor. Et hoc locum habet, in his quae Legatus facit ratione publici muneris & officii, quo fungitur. In his enim Romanus Pontifex tacite iurisdictionem concedere videtur ob commune bonum.*

CAP. XXVIII.

De potestate Legati circa Beneficia Ecclesiastica.

PRIMO quaeritur, An Legatus Apostolicus Beneficia conferre possit? *Respondeo, in primis, Legatos à Latere in hoc distinguunt Legatis, qui nati dicuntur. Nam Legati nati ratione suae Legationis beneficia conferre nequeunt, nisi ius conferendi aliunde habeant: Legati vero à Latere dare possunt beneficia, quae sita sunt in Provincia sibi decreta, cap. 1. de offic. Legati in sexto, & cap. Si à Sede de preben. in 6. & cap. Dilectus, de iure patronatus, & cap. Dilectus, de officio Legati, & cap. Dilectus, de preben. Quaere Legatus à Latere potest instituire nominatos, oblatos, & praefatos à Patronis, *Gambarus libro tertio, num. 219. de officio Legati, & confirmare electos à Collegiis Canonico-rum, vel Monachorum, quae exempta non sunt. Olim cum Collegia Canonico-rum episcopos eligebant, & cenobia Monachorum non exempta, Abbates, Priores, Praepositos, & Archimandritas, Archiepiscoporum erant electos confirmare. Tunc igitur Legatus à Latere poterat electos, siue Episcopos, siue alios inferiores Praepositos confirmare. cap. Si Abbatem, de elect. in 6. cap. Cum venerabili, de consuetud. Nunc vero quia episcopi, & ceteri qui in ecclesiis Cathedralibus maiorem post episcopum dignitatem habent, sola Romani Pontificis auctoritate instituuntur, vel confirmantur: ideo Legati non est, harum ecclesiarum Praefectos confirmare.**

Verum ambigi potest, An habeat Legatus, ius & potestatem conferendi Canonatus in ecclesiis Cathedralibus, & cetera beneficia, quae dignitates minores vacant? *Respondeo cum Panormitano in cap. Dilectus, de preben. habere, quia generatim ei iure communi conceditur, vt possit beneficia conferre: ego cum haec non sint iure excepta, sequitur, vt ea dari ab eo queant.*

Secundo quaeritur, An Legatus conferre possit beneficia quae ad ius patronatus spectant, videlicet siue Patroni consensu? *Respondeo distinguendo, aut ius patronatus est Clericorum, aut Laicorum. Si Clericorum, potest tali iuri derogare, cap. Dilectus, de officio Legati, & cap. Cum dilectus, de iure patronatus. Si Laicorum, aut ipsi conuenit ex donatione, fundatione, & dedicatione, vel etiam repatione, vel amplificatione Ecclesiarum: & haec beneficia, siue consensu Patroni nequit conferre, cap. Cum dilectus,*